

„Стармали“ излази 10. 20 и последњег дана у сваком месецу. Годишња цена 4 ф., годишња 2 ф., на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору, и друге крајеве на целу годину 50 гр., на по год. 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

ИЗДАЊЕ ШТАМПАРИЈЕ А. ПАЈЕВИЋА.
У Новоме Саду 10. Децембра 1880.

ГОДИНА ТРЕЋА

Писма и све што се тиче уредништва, нека се пише на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду. Претплату пак и огласе, ваља слати на штамарију А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

Јубилеј и — помрачење.
(4. Децембар 1880.)

Цика, писка, вика, јека . . .
Данас управ пола века
Како нова звезда сину
У (де)белом Дебрецину; —
Та комета
И сад шета
Маглуштином доба слепа,
Али више нема репа
Тигровог
(То јест има још и данас,
Ал га има само за нас,
Као неки страшни рог).

Фић а вилаг! Хуз Циган!
— Време иде, време лети,
Данаске је педесети
Нашег Тисе рођендан.

Куд се боре мисли моје?!
Искуство ме ногом чепа,
Ал нек гурка, нека чепа,
Прилика је ово лепа,
Кад не могу рећи све,
Бар да рекнем једну, две.

Беше време, кратка траја
— Оде ветром уздисаја —
Сви смо нешто добро хтели
Руковаг' се започели,
У акорде срца свели,
Сви смо нешто лепо плели,
Домовини красан дар; —
А сад гласно или немо
Сви роптамо и кунемо

Братске слоге гадан квар.
— Зашт' су прошли они дани?!
Руковање ко — забрани?!
Зашт' су конци раскидани?!
Ко угаси свети жар?! . . .

Мајко ваша, мајко наша,
Земљо краља Матијаша,
Зар о правди и правци,
Ка' о некој страниј тици
Ми не смемо свиколици
Имат' барем пусти сан!
— Постојбино, кам' ти сада?
Отаџбино, кам' ти нада?
Твојих рана, твојих јада,
Твојих суза, твога пада
Који-ли је рођендан? . . .

Неке кобни занос вара:
Да се силом рај отвара, —
(Свет је таквих сила сит).
У другима утех живи:
„Ми том јаду нисмо криви!“
Ал и то је танан нит.
Друго с' иште, друго треба, —
Према грому што нас вреба
Ваља други, јачи штит.

Човек, који сада стоји
На врх куле жеља своји,
Дрма, тресе
Страшне бесе, —
Сада јоште моћан, зоран,
— Будућности одговоран, —
На клизавој својој мети
Данас слави педесети
Рођендан.

Свирка, писка и параде,
Серенаде и бакљаде!
Свечан дан!
— Хуз Циган!
Да-л' да палим и ја свећу?
Чекај, чекај, јоште нећу!
Погледаћу тамо горе,
Тражит' мига одозгоре, —
Тамо дижем поглед свој;
Нека ми се каже с неба,
Да-л и нама палит' треба
Бакљу, свећу, жижак, лој?

Горе гледат' ја с' не стидим,
Горе гледам, — на шта видим?
Док се доле пали, зрачи,
Тамо с' горе месец мрачи —
— Зар баш данас! е па стој!
Ка' да небо демонстрира
Против кобна ветропира —
— Чудан-ли си, боже мој?
Ја разумем, шта то значи,
Што се месец сад баш мрачи,
Зато ћете данас наћи
Неосветљен прозор мој.

Шетња по Новом Саду.

LX.

Читаоничка играшка и други земљетреси бише и прођоше, но ова играшка и ови последњи земљетреси не беху од оних, што куће руше. Такви бејашу само они пређашњи („нобл-балови“ и земљетреси), али сада је ушло у моду, да одбори умољавају дотичне да у што простијој форми дођу, па тако је и било. Добровољни прилози примају се са захвалношћу како у оним собама, где је било земљетреса, тако и у оним крајевима, који су од играшке пострадали. И као год што онде, где је било потреса земљиног нису људи целу ноћ спавали, тако исто нису целу ноћ спавали ни они, који су се изненада нашли на играшци. Одбор читаонички штампао је на позивницама скромну жељу, где се „женске озбиљно умољавају да у што простијем одећу изволе доћи.“ Па шта је било? Наше лепе и добре госпођице и младе госпе послушале су у главном жељу одбору и дођоше без сјаја и велељепија на забаву, но бејаше доста њих од „господе“, који дођоше у „фраку“ и са белим шећулама испод браде, а из тога сљедује, да би одсада на позивницама ваљало оставити ону горенаведену фразу, пак уместо тога штампати: „**Мушки** се озбиљно опомињу, да у што простијем одећу, без фрака и белих свилених машлија изволе доћи на играшку, и да за време играшке не пију у рештаурацији шампањера.“

Овај обичај, на позивницама препоручивати штедњу и избегавање луксуза, ваљало би спровести и

увести код свију „позивница“ што се на смртне људе у овим тешким временима управљају. Тако на пример у „позивима“ на претплату на наше листове ваљало би то економисање овако препоручити: „Предбројници се озбиљно умољавају, да примају лист на вересију, јер не ваља новац трошити и наручене листове плаћати.“ Позиви и опомене за плаћање порције, могли би на челу носити ове крупнијим словима штампане речи: „Порезне главе озбиљно се опомињу, да што мање порције плаћају,“ а за оне, који баш имају пасију да плаћају велику порцију, као онај Чивутин у Новом Саду, што оглашује по новинама да има на продају 16.000 „иберцијера“, и хоће да буде „вирилац,“ — за такве људе ваљало би да на свакој порезној књижици — као на позивима на беседу с играшком — стоји клаузула: Добровољни прилози примају се са захвалношћу.“ Даље, на „позивима“ што се шаљу људима, да дођу на роботу, да вуку земљу за насипе или за насипање путова или да носе џакове са песком да се при поплави баир заграђује, не би никад требало оставити оно уобичајено, да се дотични „умољавају, да у што простијем одећу изволе доћи.“ Исто тако арендатори од пливачница, кад позивају поштовану публику, да дође у „швимшул“ да се купа, ваљало би на позивници увек да приметите, да се људи озбиљно умољавају, да за време купања што већу штедњу у хаљинама покажу. Кад суд по зива незнано-где бавећета се касира, који је с касом заједно утекао, да се представи славном суду, требало би и њему штедњу да препоручи, те да га умоли, да се не баца у трошак, него да дође са што мање новаца натраг.

Тако би онда све те разне позивнице, које су нам до сада увек само страха задавале, и које су нас обично много новаца стајале, постале омиљене и пријатне ствари, те не би разносаче тих цедуља тако попреко гледали, као сада, и дотичне пошиљаче тих позива и опомена сматрали би онда за „љубитеље човечества,“ а не би их у непело оправљали. Тим би начином и друге, до сада немиле папире, као „векле,“ облигације, „Недељни лист,“ акције прве српске банке, заложне цедуље, рђаве цигаретлпапире, стотинарке и хиљадарке и т. д. могли свету омити и учинити, да се људи за њих грабе, уместо што их се ратосиљају и џабаишу. Само би дакле ваљало на сваки такви папир по једну лепу опомену у интересу штедње и избегавања луксуза наштампати, па готов посао. Тако н. пр. векле и облигације, могло би се казати, да су платежне 100 година а dato; на „Недељни лист“ уместо: „вреди 5 фор. на годину“ требало би написати „не вреди ништа;“ на акције прве српске банке могао би сваки ко их има, написати: не задају ми никакве главобоље, јер их више не мећем у биланцију; заложне цедуље могле би носити натпис: ко неће да троши новце, нека не вади ствари на поље, ми не захтевамо; на рђавим цигаретлпапирима, треба да се на свима језицима штампа савет: Ко остави пушење, тај неће бацати новце на ово ђубре; са сто-

тинарака и хиљадарака ваљало би сасвим изоставити ону претњу, да се за фалзификовање може добити двајестогодишња и вечита робија, па ће се наћи љубитеља, који ће овај папир пригрлити и множити га.

Аб.

Последња мува.

(По немачком.)

Залази сунце;
 Ја седим овде;
 На гредици сам кукавна, сама.
 Сана сам слаба и нелагодна,
 У души мојој хвата се тама.

За који часак
 Пак ће да мине
 И ова зрака сунчева бледа,
 Ноћи су дуге, дани су кратки,
 Јер у пет сати већ сунце седа.

Хај лето красно,
 Куд си се дело!
 Вечери топле и ноћи благе, —
 Када се хтело, када се смело
 Летати чило до воље драге.

Летасмо ројно,
 Много нас беше,
 По лаком зраку животна храма;
 Много нас беше, ал све помреше,
 — У позне дане ја остах сама.

У блиском кругу
 Сузна ми ока
 Сладости сваке нижу се низом, —
 На што ми пуне коморе смока,
 Евенке грожђа, суцуци с крисом!

Ведрица млека
 Смеша се мило,
 Ал мени самој ни то не прија.
 Е, да је друштво ко што је било,
 Можда се не бих нећкала ни ја.

Не видим нигде
 Шибљика с лепком,
 На столу нема отров-папира,
 Ал то је меки сада све једно,
 — Ни мачка неће већ да ме дира.

Ха, — ево рука!
 Ударај само, —
 Виш, једва мичем ножице суве!
 Ал рука неће да ме пригњечи
 Већ чујем рећи: „Гле, ево муве!“

Из петних жила
 Упнем се стара,
 У брк улетим човеку дрско,
 — Ал он ме нежно одмакне прстом,
 — А летос би ме песницом смрско.

Па шта да радим!
 Чекат ми дуго.
 Ха, лена мис'о на ум ми пала!
 Speваћу јаде, — „Стармалом“ послат;
 — Гу ће изгледат' ко нека шала. Н.

Хрђави зубови.

„Недељни лист“ прича, колико се потроши злата у Америци на пломбирање хрђавих зубава, и вели, ако тако потраје, за 300 година потрошиће се сав прометни златан новац (150 мил. долара) на зубове. То је заиста страшно!

Али је још страшније, кад се узме у рачун, да се код нас на једног (Ацу) Зуба потроши више, него на хиљаду зубава. Даклем нама не треба ни три стотине година, па да нас хрђави зубови поједу (и понију).

Грађа за немачки буквар.

LXIII.

С Немцем немој играт' фарбла,
 Да те малер не угризе;
 Јер код Немца — хазардера —
 Ливаде су: **визе**.

LXIV.

Црногорцу трговати с Немцем
 Опасна је ствар;
 Немац не да ништ' на веру,
 Него хоће — **бар**.

LXV.

Од немачка несташлука
 Женске нису мирне;
 Немац неће каста: *чура*,
 Него таки: **дирне**.

LXVI.

Маглу Немац зове: **небел**.
 — Врло добро вели,
 Јер заиста магла се
 Ни код нас *не бели*.

LXVII.

Србин каже: *соба*;
 Немац вели: **хале**
 И заиста те су *хале*
 Доста прогутале.

LXVIII.

Кад ти Немци даду *рока*,
 Није пос'о чист;
 Јер двојако значење
 Има њиов: **фррист**.

LXIX.

Немцу ј' увек мало.
 Немачки му дан!
 — *Острогон* је баш велика варош,
 Њему је то само један: **гран**.

LXX.

Нужда, то је *нужда*, —
 А Немац је зове: **нот**;
 И топи се од милоте
 Кад ко игра на те *ноте*.

Турска брига.

„Турски народ“ у бр. 79. говорећи о историографији, и о новом добу повести кнежевине Србије од 1858 до 1878 вели:

„Доба ово даће будућем нараштају, ако не буде гори од нас, стварнога основа за народну драму и нар. трагедију.“

Не брини се, турадио, гори од вас не може бити!

К у к а в и ц а.

(С немачког.)

Кукавица лети
И тамо и амо,
Само виче: „к у к у!“,
„К у к у!“ виче само. —
Тако шири своје име
По свим гудурама.
И тај њезин пос'о, сине,
Зове се р е к л а м а.

—ј—

Ни звона не звоне сваком самртнику једнако.

Нема сумње, да смо ми данашњи вилозови досетљиви људи! Кад удари звоно на ларму, ми тако знамо, да је ма где ватра. (Шунте премудрости!)

Али нису ни наши стари били којешта.

Покојни деда Јоца (Хаџија), кад је чуо да звоно самртника оглашује, он је тако знао је-ли умр'о богаташ или сиромак.

Дуго сам ја лупао главу: по чему деда Јоца то познаје. Нисам могао да одолем љубопитству, већ га замолим да ми разјасни ту тајну своју.

„Е па ништа лакше“ — рече ми деда Јоца, „кад звона ситним гласом зајече: Дорочић, — опанчић, — дорочић, — опанчић! — онда знај, да је умр'о какав сиромашак. Али кад звона забрује дебелим гласом: Бунда — опаклија — рициде — литија! Бунда — опаклија — рициде — литија! онда знај, да се успокојио какав бакоња.“

Деда Јова је поодавно умр'о — и ми га сви подједнако жалимо. Али звона још и сад друкчије оглашују богаташа, а друкчије сиромашка. А.

Право слоге и право раздора.

Мајко наше среће,
С л о г о, м и л а с л о г о,
Само ј' твоје право рећи,
Да нас има много.

Али онај ђаво,
Она анатема,
Р а з д о р има друго право:
Рећи, да нас нема. Р. Ј. Л. С.

Шта ко не може да „поња“.

Мајстор Лука не може да поња, зашто се земља не окреће и онда кад је човек трезан.

Пера Награицало не може да поња, зашто људи желе куће од два ката, кад је он и са једном Катом несретан.

„Турски Народ“ не може да поња, зашто се Јуда Искаротски обесио, кад је то био прекрасан и примеран човек.

Пешта (према Фалбовој теорији) не може да поња, зашто се земља баш под Загребом тресе, — кад њу (полу)месец већма привлачи.

Брудер Јаша не може да поња, како могу српски листови постојати без субвенције.

Чакра не може да поња, како није он наименован за историографа у Београду.

Герман не може да поња, на што је врага та аутономија, — кад двапут 24 иљаде много лепше звече.

Једна грошица није могла да поња, зашто сиротиња, кад нема леба, не једе земичке.

Мађарски бркомас не може да поња, зашто га Срби не употребљују као фластер на своје ране.

Босна не може да поња, зашто цивилизација тако боли.

Узрок.

„Зашто зрно на нађубреној њиви боље и пре ниче и расте, него иначе?“

„То је за то, што зрно, кад осети смрад од ђубрета, а оно се тако пожури да изађе на површину земље, и расте што више у вис, да не мора онај смрдљиви ваздух удисати!“

Љубопитство.

Зашто бог још овде на земљи не каштигује људе за њихове погрешке?

Лотову жену претворио је бог у стуб од соли, што се против забране његове осврнула из љубопитства.

Кад би бог још овде на земљи свако љубопитство хтео одмах да казни, не би ни било на земљи жена', него све самих стубова од соли.

Претња.

Љубазник љубазници: „Ако ми не престанеш већ једанпут са тим твојим плачем и сузама, хоћу те тако ћуштити, да ћеш помислити, да смо већ венчани!“

Ћира. Какав је то Аван што кажу да га је Аустрија сада на траг повукла.

Спира. Незнам. Ћиро брате, не разумем се у тако дубокој политици. Али то знам, да се са аваном у руци не може тражити поверења у својих суседа, — дакле је врло мудро било, што се аван метуо на страну.

Ћира. Јеси ли чуо да ће о новој години у Бечу бити неки билијарски турнир. Ко се покаже да је најбољи билијарџија добиће награду и славу.

Спира. Ћути, молим те, ћути. Чуо сам ја то већ, и тако сам се на то уплашио да три ноћи не могу да спавам од брига.

Ћира. А зашто да се плашиш, — то није ништа страшно.

Спира. Е, није да — а зар ти не знаш, да је и мој драги јуриста „Козак“ на билијару. Ја већ две године чекам да положи испит, — па ако сад уместо тога добијем глас, да је он постао билијарски краљ па ми стану комшије честитати, да виш горке радости што ће татица да ужива!

Ћира. Даклем Пештанска господа ипак су допустила, да и Немци смеју имати у Пешти своје позориште. Шта велиш на то?

Спира. За дивно је чудо, да ти људи не могу ништа да ураде правично, док се најпре грозно не срамоте.

Ћира. Бога ти Спира, шта је тој старој „Преси“ те се тако ванредно интересира за Србију. Кад су били ономад избори, она је добила телеграм у четир сата по подне, па у пет сати опет, па у 11 сати ноћу опет.

Спира. Е, то је од ње лепо, ванредно лепо, неописано лепо, сувише лепо. И много би мање сумњиво било, да није тако сувише лепо.

Допуна новом речнику.

(Исправљеном у логичном смислу.)

Мартонош. — (Месец фебруар, јер он нам носи март.)

Светолик. — (Човек, који више не расте.)

Качество. — (Сир.)

Тимотеј. — (Човек, који код Тиме пије теј.)

Кукута. — (Кукавица.)

Светиња. — (Жеравица.)

Полигамија. — (Кад успу у мравињак врелу воду.)

Алокуција. — (Кад купа покуњи реп и оде.)

Рибизла. — (Удица.)

Калибер. — (Кад калуђери држе бербу.)

Копрена. — (Економска радња, кад се коња рен.)

Семестер. (Кад се семе мудрости стере на мозак младости.)

Шатринци. — (Вашар.)

Грдосија. — (Тиса, јер не сија оним светлошћу, којом треба.)

Потемкин. — (Бурмуг.)

Ладолеж. — (Ариштанац.)

Благодјејаније. — (Münzamt.)

Чивилук. — (Иштоци.)

Паримеј. — (Богат човек у Србији.)

Оријаш. — (Тежак.)

Појутарије. — (Кад се мамурним грлом поју црквене арије.)

Фенелон. — (Кад Мађар ђаволу немачки плаћа.)

Пијариста. — (Човек, који пије у славу Ристову.)

Милцијад. — (Кад Милку изневери драган.)

Презиме. — (Јесен.)

Шедрван. — (Мађар који нема дрва.)

Орангутан. — (Гуска, која се кљука о-расима.)

Преседавање. — (Кад се Преси што даје.)

Уводни чланци. — Кад ко до чланака загази у воду.

Пуница. — Пуна холба (ица).

Никола. — Пешак.

Новине. — Радонићеви чланци.

Лењир. — Онај који није вредан.

Песница. — Појеткиња.

Солдат'. — Дати коме соли.

Чирак. Мали чир.

Нови Сад. — Млад виноград.

Тестера. — „Мелшпајз.“

Тутор. — Тамо где су овци.

Војвода. — Кад се војује за нешто, па после буде вода (wird zu Wasser).

Назарен. — Кад ко даје новце за рен.

Чивија. — Жидовка.

Говедар. — Човек, који нема хаљина, а весео је.

Правила. — Најстарија вила.

Шаљивац. — Мађарски суд.

Кинез. — Онај, који има кијавицу.

Слаботиња. — Кад жеравица у фуруни хоће да се угаси.

Сведок. — А, б, в, г, д, е, ж, з, ј.

Поглавар. — Коса.

Аб.

Доскочио Немац,

Тужио се Словен кротки:
Јао, јао!

Бог запита: А шта ти је,
Сине, жао?

Тешко ми је, боже мили,
Тешко здраво,
Зашто Немац не разуме
Шта је право.

Бог пришапну: Немој ми се,
Сине, пећи;
Већ покушај истину му
У брк рећи.

Овај савет шапатом је
Бог дарив'о;
Ал на врага — то је Немац
Прислушкиво.

Па се онда 'вако зборећ'
Насмејао.
Јест', ал ја сам, ја сам брке
Обријао.

—р—

Пуслице.

„Недељни Лист“ јавља, да је нађена нова златна руда у Угарској. Нема сумње да би се он и његов колега радо дали упрегнути и уз ту руду, да и они мало повуку, — макар само као логови.

Загонетка. Који је Јанчовљев прамдеда сневао, да ће му праунук бити изабрат у Ђурђеву за нотароша?

Питање. Који први поцрвени, Ј. И. или Ј. Гр. кад се случајно на улици сретну?

Др. Јов. Ђорђевић чуди се, како је то, да Госпођинчани, за толико година, од кад свет постоји, још нису научили — влашки.

Сад видим да је стање српске цркве сваки дан све црње. То не могу очима гледати, зато се селим у Белу Цркву. Прокопије Пензионирац.

Неко је промуфлизио да енглеске новине Times, макар што су против Семита, ипак су сумњиве. Јер Times кад се чита натрашке изађе чист овејан Semit.

Неки Карловчани, који су гледали кроз тарабу, веле да је Анђелић одборске елаборате већ поднео — под купус.

Из Москве се јавља, да су сви ђаци медицинари затворени. — Има ли који кијавицу, или бубуљицу на носу, о томе се ништа не јавља.

Грађа за мађарски буквар.

CLL.

Србин каже: сад;

Мађар каже: мошт;

— Садашњост је чудан светац,

То ми осећамо,
Јер од свеца нема ништа
Него — мошти само.

CLII.

Макар који народ
Мађару је нем-зет.
(То јест није зет),
— Хе, — такав је свет!
Јер су га Мађари,
Њини комесари,
Шењеји и Аст,
Намучили, научили
Ко му је нем-таст.

CLIII.

Што се српски каже начин,
То Мађари зову: мод-ом;
— Сасвим добро! Нека, нека, —
Моде нису дуга века.

CLIV.

Гадна је реч: мраз,
Гадна је реч: дер;
— Још гадније кад ко плаћа
Скотију мизерну,
Да међу нас сеје
Ту омразу дерну.

CLV.

Мађару је шунка: шонка.
— То не мења ствар ни трунка:
Он је једе тако исто
Као да је шунка.

CLVI.

При јелу се слабо пази,
Било шонка, било шунка;
При послу је друга ствар,
Пос'о зову: мунка.

CLVII.

Пос'о зову: мунка;
— Ал вам не знам касти сад,
Дал у каквој свежи беше мунка
И негдашњи Мункам град.

CLVIII.

Наука је: тан;
Чујем, чујем: тан је;
— Где се танко сеје
Ту се тане жање.

CLIX.

Пред Мађарем не смеш рећи:
„Нема ли ту вајде!“
— Јербо таки на те зину:
„Овај хоће војводину!“

CLX.

Ми кажемо васпитање,
Мађар каже: неведиш;
— Ништ' не велим, ништ' не велим,
Само нешто боље желим.

Грађа за талијански буквар.

I

Ми кажемо: *злато*;
Талијани: *оро*;
— То појаве нису нове,
Јер у целом свету лове
Таке *орлове*,

II.

Талијански *солови*
Врло *мудро* плове;
— Зато *сома* Талијан
СОЛОМОНОМ зове.

III.

Сиромашак талијански
Зове се: *поверо*;
— То је нешто ново,
Иначе је сиромашку
Ретко когод *поверов*о.

IV.

„**Мио каро!** — **Мио каро!**“
Тако зову Талијанке
Свога мужа, своју децу.
— „*Мио каро!*“ говори се код нас
Тиквеном кецу.

V.

Срби кажу: *више*;
Талијани; *пију*;
— Сомборци се чуде јако,
Да-ли је баш тако.

VI.

Ако гдегод букне *расира*;
Талијан вели: *лите*;
— Ал шта желиш *лити*, роде?
Уља? или воде?

VII.

Питај Талијана
Кол'ко има у недељи дана?
Питај макар и најмање дете,
Они с' тако — *сете*.

VIII.

Међ Талијани сигурна си,
Свака друга свото,
Само кад је чега —
То је тако *ото*.

IX.

Италију и са стране
Треба знати слабе;
— Ако тамо иштеш *ране*,
Донеће ти — *жабе*.

Ескулапијаде.

Из бележака наших и туђих.

Дошао Каменичанин доктору у варош и изре-
ђао је где га све боле.

Доктор. Хе, брате, ја ћу вама дати један
прашак, —

Само никаква прашка, господине! Упаде му бо-
лесник у реч. Јер, треба да знате, да сам ја воде-
ничар; ја гутам пра већ десет година, — па ми
ништа не помаже. Него дете ви што друго приписујте!

*

Доктор. Имаш-ли апетита?
Сељак. (Не разуме, — па ћути).
Доктор. Јеси-ли гладан?

Сељак. Та баш ако имате што спремно не-
ће бити згорег.

*

Доктор. Имате-ли још какву невољу.
Болесник. (Мисли се). Имам пуницу оштро-
ковђу.

*

Питала једна стара госпа, којој већ не би по-
могло ни сто апотека, — питала свога доктора, пок.
Вука М. би-ли смела јести мало купуса?
— Ако је купус није ђаво. Једите га. Одгово-
ри Вук својим оригиналним начином.

*

Доктор. Шта вам фали?
Болесник. Не могу да спавам.
Доктор. Де седите, па ми кажите ваш на-
чин живота.

Болесник. Знате, господине, ја радим као во,
кад седнем да ручам, ја једем као курјак, — кад
у вече дођем кући уморан сам као псето, — па
ипак не могу да спавам.

Доктор. Знате-ли шта, ви би најбоље уради-
ли, да одете ком марвеној лекару.

*

Жена. Драги мужу, ја се ипак бринем, што
је наш Перица тако слаб, кржљав и мален. — До-
бро би било да запитамо доктора.

Муж. Ја сам га већ питао. Он каже, да то
није ништа, — то је за то што дете расте.

*

Доктор Н. био је тако — или паметан или
шарлатан, — једно јесте, само не знам које, — да
је свакој појави тако сместа нашао узрок. Ма да му
се што најчудноватије приповеди, он се није чудио,
него је тако рекао да је то сасвим природно и да
је то зато и зато. — Једаред у друштву припове-
дао је неко, како у његовом селу има човек преко
сто година стар. — „А какав је занатлија?“ за-
пита доктор. — Он је ојачар. — „Е па онда није ни-
какво чудо, — то је сасвим природно, јер месо, ко-
је се у ојачу суши, увек се дуже држи.“

Главни сарадник Абуказем

За уредништво одговара А. Пајевић.

ДУЖНИКЕ „СТАРМАЛОГА“

учтиво молимо да нам у најкраћем року изволе
послати свој дуг, нарочито многе, који нам дугују за
последњу овогодишњу четврт, на што смо их већ и
саобраћајном картом опоменули и умолили.

Наклада „Стармалог.“

ОДАБРАНИ БОЖИЋНИ ДАРОВИ.

За децу и за одрасле.

БАДЊАК, дарак доброј деци од чика Стеве са сликама	ф. —25
„РАДОВАН“, 4 свеске у лепим тврдим корицама	ф. 1.—
НАЈВАЖНИЈИ ПРОНАЛАСЦИ у XIX. ВЕКУ. Написао С. В. Поповић, са 45 слика, у тврдим корицама	ф. 1.—
ЕНОХ АРДЕН од Тенисна, превод Змај-Јована Јовановића	ф. —50
НАРОДНИ ЛЕЧНИК од Дра. М. Јовановића, 4 свеске у лепим тврдим корицама	ф. 1.—
„ЗА СЛОБОДУ“, црте из Херцеговачко-Пригорских бојева	ф. —60
ИЗ СРПСКОГА ЖИВОТА. Приповетке Ст. В. Поповића	ф. 1.—
ЗДРАВЉЕ и НАПРЕДАК НАШЕ ДЕЦЕ од Др. М. Јовановића Батута.	ф. —60
О ТЕЛЕСНОМ ОДГАЈИВАЊУ ДЕЦЕ. Од Др. Радм. Лазаревића	ф. —20
БИМНАСТИЧКЕ ИГРЕ СА СЛИКАМА од Ђ. Глибонскога	ф. 1.—
РЕВИЗОР. Од Н. Гогоља	ф. —50
„ИЛУСТРОВАНА РАТНА КРОНИКА“ 7 свезака у мек. повезу.	ф. 3.—
„НОВИНА“ I и II роман И. Тургењева ” ” тврдом ”	ф. 4.—
ПОЧЕТНИЦЕ ПРИРОДНИХ НАУКА. 7 свезака у тврдом повезу ф.	3.50

Ко на више поручи ових књига добије 25—35% рабат према количини наручбине, које ваља упућивати **Накладној штампарији А. Пајевића у Н. Саду.**

Још се може добити

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1881. ГОД.
Цена 50 новчића или 1 динар.

Наручбине из Србије ваља упућивати књижари В. Валожића у Београду, из осталих крајева подписатој штампарији.

Ко наручи за готов новац или на распродају у више примерака ових календара добија према количини наручбине највећи рабат.

Накладна штампарија А. Пајевића у Новом Саду.

Предат је у штампу и за кратко време изићи ће у на-
кладној књижари Луке Јоцића и Друга:

КАЛУЂЕР.

ИСТИНА И ПОЕЗИЈА.

Приповетка дра Јована Суботића.

Уверени смо, да ће се пошт. публика наша обрадовати вести, да је уважени српски књижевник др. Ј. Суботић наставио и довршио свога „КАЛУЂЕРА“, који је г. 1874, за-
и чет у „Јавору“, и с великим интересом читан, но у оно доба немогаше г. писац да доврши својега дела због сеобе своје из Н. Сада. Сада је пак приповетка ова довршена и у велико се штампа, и изићи ће у потписаној наклади. При-
поветка има ове одељке: 1. Бал у манастиру. 2. Калуђерски суд. 3. Код адвоката. 4. Експедиција. 5. Дворска комисија. 6. Мало рачуна. 7. Распуће. 8. Deus ex ma-
china. 9. Нов човек 10. Настојатељ дипломат. 11. Тетка и нећака. 12. Неник како се хоће, него како је суђено. 13. Настојатељ кесеџија. 14. Дух у гостинској соби. 15. Настојатељ крпа. 16. Многа љета уз румску банду. 17. Митрополит Стратимировић. 18 Митрополит Станковић. 19. Манастирска слава. 20. Вечити намесник. 21. Противници на умору. 22. Тестамент сестре 23. Прости калуђер и патријарх. 24. Где је сад Теофан?

Дело ово није само проста приповетка једног догађаја, него слика целе једне стране народног живота. Приповетка је већ у штампи, изнеће до 15 штампаних табака а ста-
је 80 новч.

При већим наручбинама за готов новац дајемо 25 проц. рабата. Књижара Луке Јоцића и др. у Н. Саду.

ЕКОНОМСКИ ЛИСТ

„ПРИВРЕДА“

излази сваког 1-вог и 15-ог дана у месецу, на фор-
мату највеће 8-не читав табак, а цена му је за Аустро-
Угарску 80 новч. за 3 месеца, 1 фор. за 4 месеца,
1 фор. 50 новч. на пола године; за Србију и друге
крајеве пак стоји лист 9 динара за целу годину или
3 динара на 4 месеца.

На овоме листу раде стално припознати књи-
жевници и отлични стручњаци наши: Г. Игњат В.
Бурјан главни надзорник српских народних црквених
добара као уредник за све пољско-привредне струке;
г. професор Јован Живановић, као уредник за пче-
ларство; г. др. Ђорђе Патошевић као главни сарад-
ник за воћарство; г. Стеван Симоновић, културни
саветник као главни сарадник за виноградарство;
г. Јован К. Борјановић управитељ „Геданке“ као
главни сарадник за вртарство.

Све што се тиче уређивања листа шиље се на
адресу проф. Јована Живановића у Срем. Карловце.

Претплата и све што се тиче администрације
листа шаље се потписаној накладној штампарији.

Умољавамо поједине родољубе, народне свеште-
нике и учитеље да препоруче лист и да купе прет-
плату. За труд њихов уступамо им уз захвалност
нашу 10% од претплате.

Накладна штампарија А. Пајевића
у Новом Саду.

РЕД ПЛОВИДБЕ ПУТНИЧКИХ ПАРОВИДА.

Од 30. (18. новембра) 1880 до даље наредбе.

Нови Сад-Земун: понедељником и суботом у

1/2 сат п. п.

Нови Сад-Оршава: понедељником и четвртом у

1/2 сат по подне.

Нови Сад-Тител: средом и недељом у 1 сат
по подне.

Нови Сад-Брод: четвртом у 1/2 с. п. п.

Нови Сад-Пешта: средом и суботом 1/2 сата
по подне.

Нови Сад, 30. (18.) новембра 1880.

У П Р А В А.

КАСЕ

по најновијој американској системи, сигурне од ватре и по-
харе, из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

у Бечу,

у солидарности и каквоћи израде не усту-
пају ни једној до сада познатој фабрици
а у цени знатно јефтиније.

Наручбине прима и одправља госп.
Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, La-
zenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

